בס"ד

יום ד', ד' בכסלו תשנ"ח (3 בדצמבר)

"עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם גם הכוח לפתוח את שערי עתידם"

אבא קובנר, 1978

בשנת 3411 (349 - לפנה"ס) בתחילת יום ב"ת - המקדש השני:

"וביום עשרים וארבעה לעשתי בחדש השנים לדריוש היתה דבר ה' אל זכריה" [זכריה ז', 1]

בארבעה לחודש התשיעי בכסלו"

מתוך הדברים שה' אמר לזכריה הנביא ביום זה ה'ז קטע מדברי תוכחה:

"... משפט אמת שפטו ואסד ורחמים עשו איש את אחיו. ואלמנה ויתום גר ועני אל-תעשוקו ורעת איש אחיו אל-תחשבו בלבבכם." [ז', 9-10]

וקטע מדברי נחמה:

"... שבתי אל ציון ושכנתי בתוך ירושלם ונקראה ירושלם עיר האמת והר ה' צבאות הר הקודש... עוד ישבו זקנים וזקנות ברחובות ירושלם ואיש משענתו בידו מרוב ימים. ורחובות העיר ימלאו ילדים וילדות משחקים..." [ח', 3-5]

והנבואה הלאה היא האחרונה שנאמרה ברוח-הקודש.

והמשך ההיסטוריה של חנוכה...

אנטיוכוס צלה על ירושלים ובא בטענות קנים אל בית-המקדש ולקח את כלי הקודש ואוצרות בית-המקדש. וה' אבל גדול לכל ישראל בכל מושבותם.

היהודים ניסו למרוד בו, והוא עלה בבאורגין על ירושלים. אלפי יהודים נהרגו ורבים נמכרו לעבדים, והושב זוהם רבים בירושלים. הוא ביטל והרחיב את מוסדות היוונים והמתיוונים בעיר, והתל במנהגות ביטוי רחבה ואכזריות נגד הדת היהודית, נאסר קיום מצוות התורה, וב"מוך:

מצוות שמירת שבת, מילה, וקידוש החודש

שאילו את מצבת ה' בבית-המקדש בהקמת שיקוי משומם - כסל מתועב על המצבת, ניתנה בקודה להקים בכל ערי ישראל מצבות לעבודי היוונים ולהקריב תליהם הסיבו את שם בית-המקדש על שם אלילים, והיהודים אולצו להשתתף בחגיגות לכבוד אלילים. רדיפת הדת היהודית נמשכה בעקבות ובאכזריות.

(ההמשך, בפה, מחר ←)

יום נעים!